

шти-тѣ обиколени съ лозя и градини, стърчаха по стръмни-тѣ брѣгове.

Съборна-та црѣква Св. Георгій бѣше зидана, като други-тѣ црѣкви ; такъво зидство се нарича грѣцка архитектура, нѣ по-право можемъ да го наречемъ зидство на вѣсточна-та црѣква : то бѣше четвъртитъ видъ съ тъмни сводове и съ кубе на четири стѣлпа, покрито съ мѣдни позлатени листа. Стѣни-тѣ извнж-трѣ бѣха покрити съ мусия, и исписани съ свети икони ; — дълбано и позлатено темпло прѣдъ алтарь-тѣ. Извнъ подъ стрѣха-та на около папржтѣ, исписана съ свештени ликове отъ ветхий и новий завѣтъ, съ ликове на патриарси, пророци и велико-мжченици. Отъ источна-та страна прустѣ, който водеше на поляна-та; тука до стѣна-та бѣше издигнато царско мѣсто, отъ което обаждаха на народъ-тѣ съборни-тѣ рѣшения.

Врѣме-то едвамъ се бѣше раскарало на весела пролѣтъ, и земя-та като штедра и богата майка, постилаше дѣтинска люлка съ шарени, копринени пелени, сладко джхаше и кичеше съ цвѣтя майски-тѣ дрѣвѣта, като че се готвеше да дочака госте. Насждѣ ябълки, чърѣши, праскви, окичени съ цвѣтъ, връзъ който роса-та се искряше, като бесцѣнни каменю, и мръзнеше на листа-та като ситенъ бисеръ. Тука всичко-то богатство бѣше живо, всички-та природа одушевена, не приличаше на грозна самотия, въ която испаденикъ и отшелникъ отъ райски животъ вади каменю и руда отъ гробишта-та на природа-та и отъ трудъ и скръбъ душевна, отъ вѣчна сиромашия става живъ мрътвецъ.

(Изъ съч. на Велтмана).